

"...

I- İPTAL VE YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI İSTEMİNİN GEREKÇESİ

12.7.2005 günlü dava dilekçesinin gerekçe bölümü şöyledir:

'1) 29.06.2005 Tarih ve 5377 sayılı Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 3 üncü maddesiyle Türk Ceza Kanununun 13 üncü Maddesine Birinci Fıkradan Sonra Gelmek Üzere Eklenen Fıkranın Anayasaya Aykırılığı

5377 sayılı Kanunun 3 üncü maddesiyle, 5237 sayılı Türk Ceza Yasası'nın 13 üncü maddesine eklenen ikinci fıkra,

'(2) İkinci Kitap, Dördüncü Kısım altındaki Üçüncü, Dördüncü, Beşinci, Altıncı ve Yedinci Bölümlerde yer alanlar hariç; birinci fıkra kapsamına giren suçlardan dolayı Türkiye'de yargılama yapılması, Adalet Bakanının talebine bağlıdır.',

denilmiştir. İptali istenen bu düzenlemeyle, fıkra belirtilen ayrıklıklar dışında, yabancı ülkede işlenen,

- İkinci Kitap, Birinci Kısım altındaki 'Soykırım ve İnsanlığa Karşı Suçlar, 'Göçmen Kaçakçılığı ve İnsan Ticareti',

- İkinci Kitap, Dördüncü Kısım altındaki Sekizinci Bölümde yer alan 'Yabancı Devletlerle Olan İlişkilere Karşı Suçlar',

- İşkence, çevrenin kasten kirletilmesi, uyuşturucu ya da uyarıcı madde üretim ve ticareti, uyuşturucu ve uyarıcı madde kullanılmasını kolaylaştırma, para sahtecilik, para ve kıymetli damgaları imale yarayan araçların üretimi ve ticareti, mühürde sahtecilik, fuhuş, rüşvet, deniz, demiryolu ya da havayolu ulaşım araçlarının kaçırılması, alıkonulması ya da bu araçlara karşı işlenen zarar verme suçları,

nedenleriyle, Türk yurttaşı olup olamadığına bakılmaksızın failin Türkiye'de yargılanabilmesi Adalet Bakanı'nın istemine bağlı tutulmuştur.

Madde gerekçesinde, Adalet Bakanı'na bu yetkinin verilmesi, sayılan suçlardan bir kısmıyla ilgili olarak 'kamu davasının açılmasında zorunluluk kuralı'nın benimsenmesinin, kimi durumlarda politik bir sorun yaratabilecek nitelikte olmasına bağlanmıştır. Madde gerekçesinden de açıkça anlaşıldığı gibi, fıkra kapsamına giren suçlardan dolayı failin Türkiye'de yargılanabilmesi Adalet Bakanı'nın takdirine bırakılmıştır. Bu yetkinin yaratacağı sonuca göre, yurt dışında aynı suçu işleyen iki kişiden biri Adalet Bakanı'nın istemi üzerine Türkiye'de yargılanacak, diğeri, istemde bulunmazsa yargılamadan kurtulabilecektir.

Anayasa Mahkemesinin pek çok kararında tanımlandığı gibi, Anayasa'nın 2 nci maddesinde belirtilen hukuk devleti, eylem ve işlemleri hukuka uygun, insan haklarına saygılı, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, Anayasa'ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukukun üstün kurallarıyla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık, yasaların üstünde yasakoyucunun da uyması gereken temel hukuk ilkeleri ve Anayasa'nın bulunduğu bilincinde olan devlettir. Bu

bağlamda hukuk devletinde yasakoyucu yalnız yasaların Anayasa'ya değil, Anayasa'nın da hukukun evrensel temel ilkelerine uygun olmasını sağlamamakla yükümlüdür.

Anayasa'nın 10 ncu maddesinde 'Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir. Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz. Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar.' denilmektedir. Anayasa Mahkemesi kararlarında belirtildiği üzere bu yasak, insan hakları belgelerinde olduğu gibi, birbirinin aynı durumunda olanlara ayrı kuralların uygulanmasını, ayrıca ve açıkça ayrıcalıklı kişi ve toplulukların yaratılmasını engellemektedir. Aynı durumda olanlar için farklı düzenleme, eşitliğe aykırılık oluşturur. Anayasa'nın amaçladığı eşitlik, mutlak ve eylemli eşitlik değil hukuksal eşitliktir. Aynı hukuksal durumlar aynı, ayrı hukuksal durumlar ayrı kurallara bağlı tutulursa Anayasa'nın öngördüğü eşitlik çiğnenmiş olmaz. Başka bir anlatımla, kişisel nitelikleri ve durumları özdeş olanlar arasında, yasalara konulan kurallarla değişik uygulamalar yapılamaz.

5377 sayılı Kanunun 3 üncü maddesiyle, 5237 sayılı Türk Ceza Yasası'nın 13 üncü maddesine eklenen ikinci fıkrada belirtilen ayrıklıklar dışında, yabancı ülkede işlenen ve yukarıda belirtilen suç ve cezalar bakımından, Adalet Bakanın talepte bulunduğu kişiler ile talepte bulunmadığı kişiler aynı hukuki durumda olduklarından, yargılanmaları bakımından ayrıcalık getirilemez.

İptali istenen fıkra ile yapılan, failin yargılanmasını ve cezalandırılmasını Adalet Bakanının, siyasal ve öznel olarak kullanılabilecek biçimde takdirine bırakan ve keyfî uygulamalara imkan tanıyan düzenlemenin ayrıcalık niteliği taşıdığı açık olduğundan, bu düzenleme Anayasanın 10 uncu maddesinde ifade edilen eşitlik ilkesine aykırı düşmektedir.

Anayasanın herhangi bir hükmüne aykırı bir düzenlemenin Anayasanın 2 ve 11 inci maddelerindeki hukuk devleti, Anayasanın üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkeleriyle bağdaşmayacağı da ortadadır.

Açıklanan nedenlerle, 29.06.2005 Tarih ve 5377 sayılı Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 3 üncü maddesiyle Türk Ceza Kanununun 13 üncü maddesine birinci fıkradan sonra gelmek üzere eklenen fıkra Anayasa'nın 2, 10 ve 11 inci maddelerine aykırı olup, iptali gerekmektedir.

2) 29.06.2005 Tarih ve 5377 sayılı Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 29 uncu Maddesi ile Değiştirilen Türk Ceza Kanununun 263 üncü Maddesinin Anayasaya Aykırılığı

Söz konusu 263 üncü maddede yapılan düzenleme ile, yasaya aykırı eğitim kurumlarının açılıp işletilmesi özendirilmekte ve çalışmalarını sürdürmelerine olanak sağlanmaktadır.

Kuşkusuz buradaki 'yasalara aykırı' kavramı, yasalarla birlikte Anayasayı da kapsamakta ve anayasal ilke ve kurallara aykırı eğitim kurumlarını da işaret etmektedir.

765 ve 5237 sayılı yasalarda yasaya aykırı eğitim kurumu açma, işletme ve buralarda öğretmenlik yapma eylemleri suç olarak düzenlenmiştir. Bunun amacı, eğitim kurumlarını

Devlet'in gözetim ve denetimi altında tutarak, eğitim ve gözetim hakkının kötüye kullanılıp, çağdaş bilim ve eğitim esaslarına aykırı eğitim ve öğretim yerlerinin açılmasını önlemektir.

Anılan yasaların hedefinin, ayrılıkçı terör örgütlerinin, misyonerlik etkinliklerinin, din devleti oluşturmaya çalışan tarikatların, yasa dışı yollarla okul, eğitim kurumu, kurs açmalarının olanaksızlaştırılması; böylece gençliğimizin çağ dışı, bölücü ve Türkiye Cumhuriyetinin kuruluş felsefesine aykırı biçimde eğitilmesinin önlenmesi olduğu açıktır.

5377 sayılı Yasada ise bu hedefin gözetilmediği görülmektedir.

Bu durum öncelikle laik eğitim ilkesi açısından bir tehlikedir.

Anayasamızın başlangıç bölümünde,

- Yüce Türk Devletinin bölünmez bütünlüğünü belirleyen bu Anayasa'nın, Atatürk ilke ve devrimleri doğrultusunda anlaşılması, sözünün ve ruhunun bu yönde mutlak sadakatle yorumlanıp, uygulanması gerektiği,

- Hiçbir etkinliğin Atatürk ilke ve devrimleri karşısında koruma göremeyeceği,

- Laiklik ilkesi gereği kutsal din duygularının Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılmayacağı,

belirtilmiştir. Böylece Cumhuriyetin niteliklerinin en önemlisi ve diğer niteliklerinin temeli olan laiklik, Anayasamıza yön veren ilkeler arasındaki yerini almış ve tanımını bulmuştur.

Bu tanıma göre laiklik, dinin, sosyal, siyasal ve hukuksal bir güç ve düzenleyici olmasını önleyen temel ilkedir. Bu işlevine uygun olarak Anayasa'nın 24 üncü maddesinde de,

- Devlet'in sosyal, ekonomik, siyasal ve hukuksal temel düzeninin kısmen de olsa din kurallarına dayandırılmayacağı,

- Dinin ya da din duygularının yahut dince kutsal sayılan şeylerin, siyasal ya da kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla kötüye kullanılamayacağı,

açıkça belirtilmiştir.

Anayasa'nın 13 üncü maddesinde, temel hak ve özgürlüklerin laik Cumhuriyet'in gereklerine uygun olarak yasayla sınırlanabileceği; 14 üncü maddesinde de, Anayasa'da yer verilen hak ve özgürlüklerin laik cumhuriyeti ortadan kaldırmayı amaçlayan etkinlikler biçiminde kullanılamayacağı ifade edilmiştir.

Anayasa Mahkemesi'nin 07.03.1989 gün ve E.1989/1, K.1989/12 sayılı Kararında (R.G.7.3.1989, Sa. 25);

'Anayasa Mahkemesi'nin 21.10.1971 günlü, 53/76 sayılı; 03.07.1980 günlü, 19/48 sayılı; 25.10.1983 günlü, 2/2 sayılı ve 04.11.1986 günlü, 11/26 sayılı kararlarında laikliğin hukuksal,sosyal, siyasal tanımları yanında, ulusal ve hukuksal değeri geniş biçimde belirtilmiş, özenle korunması gereken anayasal ilke niteliği vurgulanmış,Türk Ulusu'nun yücelmesi

bakımından laikliğin Anayasa'da öngörülen kimi sınırlamaları zorunlu kılan bir neden, Anayasa'da benimsenmiş bütün temel ilkelere egemen bir düşünce olduğu yinelenerek ortaya konulmuştur.

Bu kararlara göre:

a) Dinin devlet işlerinde etkili ve egemen olmaması,

b) Dinin, bireyin manevi yaşamına ilişkin olan dini inanç bölümünde, aralarında ayrım gözetilmeksizin, sınırsız bir özgürlük tanınarak dinlerin anayasal güvence altına alınması,

c) Dinin, bireyin manevi yaşamı aşarak toplumsal yaşamı etkileyen eylem ve davranışlara ilişkin bölümlerinde, kamu düzenini, güvenliğini ve yararını korumak amacıyla sınırlamalar yapılması ve dinin kötüye kullanılmasının ve sömürülmesinin yasaklanması,

ç) Kamu düzeninin ve haklarının koruyucusu sıfatıyla, dinsel hak ve özgürlükler konusunda devlete denetim yetkisi tanınması,

laiklik ilkesinin gereği olarak anlaşılmaktadır.

Yine Anayasa Mahkemesinin bu kararında,

'Hukukun ikiliğini, ayrıcalık ve eşitsizlikleri kaldıran, dinsel sömürüyü önleyen, siyasal ve sosyal kurumları güçlendiren laiklik, öğretim ve eğitime de ışık tutmuştur. Laik öğretim ve eğitim bilimsel çalışmaların en olumlu ortamıdır. Dine karşı yansızlık nasıl dine karşıtlık olarak alınamazsa, laik öğretim-eğitim de inanç özgürlüğü engeli sayılamaz. Öğretim ve eğitimin zorunluluk koşulları, inanç özgürlüğünü ortadan kaldırmaz. Bu özgürlük de anayasal güvenceye bağlanmıştır. Ancak, din ve ahlak eğitim ve öğretimi devletin gözetim ve denetimi altında yapılır.

Devlete, dinsel konularda denetim ve gözetim hakkı tanınması, din ve vicdan özgürlüğünün demokratik toplum düzeninin, gereklerine aykırı bir sınırlama sayılamaz. Devlet-din özdeşliğinin, yol açtığı zararlar laiklikle önlenmiş, çağdaş uygarlık yolu laiklik ilkesiyle açılmış, bağımsız bir hukuk kurumu olarak yeni yapısına kavuşmuştur. Demokrasiye geçişin de aracı olan laiklik, Türkiye'nin yaşam felsefesidir. Laik devlette, kutsal din duyguları politikaya; dünya işlerine, hukuksal düzenlemelere kesinlikle karıştırılamaz. Bu tür düzenlemeler; dinsel gerekler ve düşüncelerle değil, bilimsel verilerden yararlanılarak kişi ve toplum gereksinimlerine göre yapılır. Bireyin özgür iradesine bağlı din duygularının zorlamadan korunması da bu biçimde sağlanmış olmaktadır. Eğitsel ve kültürel yaşantıyı yönlendirmek amacıyla laikliğe aykırı eğitim ve öğretim de gerçekleştirilemez.'

Anayasa'nın 130 uncu maddesinde öngörülen 'çağdaş eğitim-öğretim esaslarına dayanan' düzen, laiklik ilkesinin gözardı edildiği bir ortam da olamaz. Devletin varlığı ve bağımsızlığı, ulusun ve ülkenin, bütünlüğü ve bölünmezliği aleyhine davranılamayacağını da içeren bu maddenin, ulusallık, bağımsızlık ve ulusal birlik için katkılarının laikliği dışarıda bırakması düşünülemez. Aklın ve gözlerin yönlendirdiği bilimsel çalışmaya katılacak kimselerin bilimsel gerekler dışında bir etkiyle karşılaşmaksızın yetiştirilmeleri, gerekir. Eğitim, yalnız bilimsel istemler doğrultusunda yapılması, doğmalardan ve bilime ters düşen etkilerden uzak tutulmasıyla sağlanır.'

denilmiştir. Açıklanan bu duruma ve verilere göre, laik bir Devletten söz edilebilmesi için bütün kuruluşlarında ve işlevlerinde olduğu gibi Devletin temel işlevlerinden olan eğitimin de laiklik ilkesi esas alınarak yapılması Anayasa ve kanunlarımızın, gereğidir.

Eğitimde laik Devlet ilkesinin tanınmaması ve eğitimin bu ilke doğrultusunda yapılmaması, bu alanın cemaatlara terk edilmesi sonucunu doğurur. Din eğitimi de laik Devlet anlayışına, Türk inkılabının temel ilkelerine, çağdaş bilime, bilimsel düşünce kurallarına aykırı şekilde yapılamaz.

Yukarıda etraflıca açıklandığı üzere, Devletin temel işlevlerinden olan eğitimin laiklik ilkesi esas alınarak yapılması, Anayasa ve kanunlarımızın gereğidir. Bu gereğe aykırı yasa dışı eğitim kurumu açılması, kuşkusuz toplumun önem verdiği ağır bir suç oluşturmaktadır.

Anayasa Mahkemesinin 19.9.2000 gün ve E.1999/39 K.2000/23 sayılı kararında,

'Yasakoyucu, kuşkusuz, Anayasa'nın ve ceza hukukunun temel ilkelerine bağlı kalmak koşuluyla cezalandırmada güdülen amacı da gözeterek hangi eylemlerin suç sayılacağını ve bunlara verilecek cezanın türü ve miktarı ile artırım ve indirim nedenlerini saptayabileceği gibi kimi suçları işleyenler için 'erteleme' adı altında bir düzenleme de öngörebilir.'

denilmiş ve Yüksek Mahkemenin 19.7.1991 gün ve E.1991/15, K.1991/22 sayılı kararında da,

'Suçlu, topluma uyum zorlukları gösteren ve uyumsuzluğunu suç işlemekle açığa vuran kimsedir. Cezanın caydırıcılığı ve suçlunun toplumla uyum sağlayabilmesi başka bir deyişle topluma yeniden kazandırılması, ceza politikasının temel ilkesini oluşturur. Toplumun suça verdiği önem ve suçun ağırlığı, cezanın farklılaştırılmasına ya da ağırlaştırmasına esas olur. Bu husus, devletin cezalandırma politikasına uygun olarak Yasakoyucunun bu konudaki değerlendirmesine ve takdirine göre belirlenir.'

görüşüne yer verilmiştir. Anayasa Mahkemesinin bu görüş ve değerlendirmeleri karşısında kanuna aykırı eğitim kurumu açılıp çalıştırılması suçuna verilecek cezanın da; cezalandırmada güdülen amaca ve ceza politikasının temel ilkesine uygun olarak tespit edilmesi, Anayasa'nın 2 nci maddesinde ifade edilen 'Hukuk Devleti' olmanın bir gereğidir.

Hal böyle iken 5377 sayılı Kanunun 29 uncu maddesi ile; kanuna aykırı olarak eğitim kurumu açanlara ve bu kurumlarda kanuna aykırı olarak açıldığını bildiği halde öğretmenlik yapanlara, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası verilmesini ve böyle kurumların kapatılmasını öngören 5337 sayılı Türk Ceza Kanununun 263 üncü maddesi, 'Kanuna aykırı olarak eğitim kurumu açan veya işletenlere verilecek ceza, üç aydan bir yıla kadar hapis veya adli para cezası ile cezalandırılır' şeklinde değiştirilmiştir. Yapılan değişiklikle, yasaya aykırı olarak açıldığını bildiği eğitim kurumlarında öğretmenlik yapanlar kapsamdan çıkarılarak bu gibilerin cezalandırılmaları önlenmiş, yasaya aykırı eğitim kurumu açan ya da işletenlere verilecek cezaların alt ve üst tutarları caydırıcılık sınırlarının altına düşürülmüş, yasaya aykırı eğitim kurumu açan ya da işletenlere hapis cezası yerine adli para cezası verilmesi olanaklı kılınmış, yasaya aykırı olarak açıldığı ya da işletildiği mahkeme kararıyla saptanmasına karşın bu eğitim kurumlarının kapatılması cezası kaldırılmıştır.

Yasaya aykırı eğitim kurumlarının açılıp işletilmesine ya da çalışmalarını sürdürmesine olanak sağlayarak bu tür kurumları adeta özendiren böyle bir düzenleme; izinsiz kuran

kurslarının yanı sıra beceri kursu, okul, yurt gibi kurumları paravan yapan terörist, irticacı ve bölücü yuvaları da serbest bırakacağından ve bu suç için öngörülen ceza da, cezalandırmada güdülen amaca ve ceza politikasının temel ilkesine uygun olarak tespit edilmediğinden Anayasa'nın 2 nci maddesinde ifade edilen 'laiklik' ve 'Hukuk Devleti' ilkelerine aykırıdır.

Diğer taraftan, Anayasa'nın 42 nci maddesinin üçüncü fıkrasında, *'Eğitim ve öğretim, Atatürk ilke ve devrimleri doğrultusunda, çağdaş bilim ve eğitim esaslarına göre, Devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Bu esaslara aykırı eğitim ve öğretim yerleri açılmaz'* hükmüne amirdir. Anayasa'da 'bu esaslara aykırı eğitim ve öğretim yerleri açılmayacağı'nın açıkça vurgulanması, bu esaslara aykırılığı saptananların kapatılmasının da zorunluluğunu göstermektedir.

Kaldı ki,

Devlet'in görevi yasalara aykırı eğitim kurumlarını yaşatmak değil, temelli ortadan kaldırmaktır. Devlet, yasaya aykırı eğitim kurumlarının açılmasını, yapacağı düzenlemelerle başından önlemek zorundadır. Anayasa'nın 42 nci maddesinde, Devlet'e bu amaçla gerekli yasal ve yönetsel düzenlemeleri yapma görevi verilmiştir. Bu, başta yasama organı olmak üzere tüm Devlet organlarının yükümlülüğüdür.

Kanuna aykırı olarak açılan eğitim kurumlarının kapatılması cezasının kaldırılması ve bu suça verilen ceza miktarının da düşürülmüş olması, yasalara aykırı eğitim kurumlarını yapacağı düzenlemelerle başından önleme, açılanları da kapatma konusunda Devlete verilen yükümlük ile bağdaşmadığından iptali istenen bu düzenleme, Anayasa'nın 42 nci maddesine de aykırı düşmektedir.

Öte yandan, Anayasa'nın 174 üncü maddesinde, Türk toplumunu çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti'nin laiklik niteliğini koruma amacı güden devrim yasaları tek tek sayılarak anayasal güvenceye alınmıştır.

Ülkemizde laik öğretime geçiş, Anayasa'nın 174 üncü maddesiyle korumaya alınan 03 Mart 1924 günlü, 430 sayılı Öğretim Birliği Kanunu ile gerçekleştirilmiştir. Bu Kanun ile,

- Türkiye'deki tüm okullar, Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanmış,
- Şeriye ve Evkaf Bakanlığı ile vakıflarca yönetilen medreseler ve dini eğitim veren okullar kapatılmış,
- Diyanet uzmanları yetiştirmek üzere ilahiyat fakültesi, imam ve hatip gibi din hizmetlerini yürüteceklerin yetiştirilmesi amacıyla okullar açılması için Milli Eğitim Bakanlığı'na görev ve yetki verilmiştir.

Öğretim birliği ilkesinin amacı, akla ve bilime dayalı programlarla çağdaş uygarlık hedefine yönlendirilmiş yurttaşlar yaratmaktır.

İkili öğretim, yani bir yanda akla ve bilime, öte yanda dinsel öğretime dayalı öğretim toplumda ikiliğe yol açacak, kaos ve karmaşa yaratacaktır. Bunun çağdaşlaşma hedefine ve ulusal birliğe zararı açıktır.

1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanununun 'İmam Hatip Liseleri' başlıklı 32 nci maddesinde, 'İmam - hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kur'an kursu öğreticiliği gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli elemanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim sistemi içinde, hem mesleğe hem yüksek öğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır.' Denilmek suretiyle bir yandan eğitim kurumlarının, bu bağlamda Kuran kurslarının Atatürk ilke ve devrimleri ile çağdaş bilim ve eğitim esaslarına aykırı eğitim verip vermediği Devlet'in gözetimi ve denetimine bırakılırken, öte yandan da Kuran kursu öğreticiliği gibi dini hizmetleri yerine getirebilecek elemanların yetiştirilmesi görevi öğretim birliği ilkesine uygun olarak Devlet okullarına verilmiştir.

Devlet gözetimi ve denetiminin olmadığı ya da sonuç vermediği ortamlarda dinsel ve bilimsel ikili eğitimin gelişip yerleşmesi kaçınılmazdır.

29.06.2005 tarih ve 5377 sayılı Kanunun 29 uncu maddesiyle yapılan ve iptali istenen düzenleme zaman içinde yasal olmayan eğitim kurumları aracılığı ile Anayasa'nın 24 üncü maddesine aykırı biçimde dinin siyasete alet edilmesine, Öğretim Birliği Yasasına aykırı olarak eğitimin ikileştirilmesine zemin hazırlayacaktır. Yasaların izin vermediği kurumlarda ve yasaların izin vermediği biçimde din eğitimi yapılmasına, bu yerleri açmanın ve çalıştırmanın neredeyse teşvik edilmesine, bu kurumlara dolaylı destek verilmesine, zaman içinde ikili eğitime yol açacak nitelikteki düzenlemenin, laiklik ve öğretim birliği ilkeleriyle, çağdaş ve bilimsel eğitim anlayışıyla ve Cumhuriyet'in kuruluş felsefesiyle bağdaşmayacağı açıktır. Bu nedenle de iptali istenen düzenleme, Anayasa'nın 174 üncü maddesi ile de bağdaşmamaktadır.

Diğer taraftan, bu tür yasalara aykırı eğitim kurumlarının, terörist, bölücü eğitimleri vermek amacıyla açılması da imkan dahilinde olduğu için bu tür eğitim yerleri açmaya ve çalıştırmaya teşvik edercesine yapılan bu düzenlemenin, Devlete Anayasa'nın 5 inci maddesinde verilen görevlerle de bağdaşmayacağı ortadadır.

Bir yasa kuralının Anayasanın herhangi bir kuralına aykırılığının tespiti onun kendiliğinden Anayasanın 11 inci maddesine de aykırılığı sonucunu doğuracaktır (Anayasa Mahkemesinin 03.06.1988 tarih ve E. 1987/28, K. 1988/16 sayılı kararı, AMKD., sa.24, shf. 225).

Açıklanan nedenlerle, 29.06.2005 tarih ve 5377 sayılı Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 29 uncu maddesi ile değiştirilen Türk Ceza Kanununun 263 üncü maddesi Anayasa'nın 2, 5, 11, 42 ve 174 üncü maddelerine aykırı olup iptali gerekmektedir.

IV. YÜRÜRLÜĞÜ DURDURMA İSTEMİNİN GEREKÇESİ

1) 29.06.2005 tarih ve 5377 sayılı Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 3 üncü maddesiyle Türk Ceza Kanununun 13 üncü maddesine birinci fıkradan sonra gelmek üzere eklenen fıkra Anayasa'nın 2, 10 ve 11 inci maddelerine açıkça aykırı olup, kanun önünde eşitlik ilkesini zedeleyerek toplumsal kararlılığı ve hukuksal güvenceyi ortadan kaldırdığı için uygulanması halinde sonradan giderilmesi güç ya da olanaksız durum ve zararların doğabileceği açıktır.

2) 29.06.2005 tarih ve 5377 sayılı Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 29 uncu maddesi ile değiştirilen Türk Ceza Kanununun 263 üncü maddesi Anayasa'nın 2, 5, 11, 42 ve 174 üncü maddelerine aykırı olup, Devletin temel işlevlerinden olan eğitimin, laik Devlet anlayışına, Türk inkılabının temel ilkelerine, çağdaş bilime, bilimsel

düşünce kurallarına aykırı şekilde yapılmasının önünü açmakta; öğretim birliği ilkesini zedeleyerek ikili eğitim doğrultusundaki gelişmelere zemin hazırlamakta; terörist, bölücü eğitimi kolaylaştırmakta ve nerede ise yaptırımsız bırakmaktadır. Bu nedenlerle, bu hükmün uygulanması halinde sonradan giderilmesi güç ya da olanaksız durum ve zararlar doğabilecektir.

V. SONUÇ VE İSTEM

Yukarıda açıklanan gerekçelerle 29.06.2005 tarih ve 5377 sayılı Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun;

1) 3 üncü maddesiyle Türk Ceza Kanununun 13 üncü maddesine birinci fıkradan sonra gelmek üzere eklenen fıkranın Anayasa'nın 2, 10 ve 11 inci maddelerine aykırı olduğundan,

2) 29 uncu maddesi ile değiştirilen Türk Ceza Kanununun 263 üncü maddesi Anayasa'nın 2, 5, 11, 42 ve 174 üncü maddelerine aykırı olduğundan,

iptallerine ve iptal davası sonuçlanıncaya kadar yürürlüklerinin durdurulmasına karar verilmesine ilişkin istemimizi saygı ile arz ederiz."